

Voorwoord

Het mooiste en wonderbaarlijkste in het leven is de liefde. Zij heft zwaartekracht op. Elk moment is nieuw en magisch omdat tijd niet meer bestaat. Er is alleen maar nu. Er zijn geen grenzen meer, want jij bent in de ander en de ander is in jou.

Dit gevoel is te alomvattend, te prachtig en vrij, om zich door iets te laten beperken.

Als je dit ervaart wil je, dat het je hele leven voortduurt, meer nog, dat het nooit meer ophoudt. En dat kan. Dat betekent niet, dat je nooit meer pijn ervaart of angst. Maar het betekent wel dat in deze liefde alles kan oplossen. Want je gevoel heeft je niet bedrogen. In werkelijkheid zijn er geen grenzen en is er alleen maar nu. In werkelijkheid ben jij in de ander en is de ander in jou. Dat is het moment waarin je beseft, dat er nooit meer iets van je afgepakt kan worden.

En het is ook het moment waarin je beseft, dat liefde ook loslaten is. Dat moment is heel pijnlijk. Want het is de laatste en helaas ook grootste weerstand in ons: de gewoonte om alles buiten onszelf te plaatsen.

Als je deze uitdaging aanneemt, zal je jouw vleugels nooit kwijt raken.

Dit is, wat ik in mijn leven ervaren heb. In veel opzichten lijkt mijn leven op een sprookje met alles wat erbij hoort, en daar ben ik blij om. In veel opzichten is Pelzvlinders verhaal gebaseerd op ware gebeurtenissen...

In 2002 was ik met mijn man Richard in België kamperen. We zaten met ons tentje op een mooie romantische camping, hoewel de reden voor dit uitstapje minder leuk was. Richard had namelijk een tumor in zijn nek en wij waren op weg naar een bekende natuurgenezer, die zich op dit gebied gespecialiseerd had. Onze stemming was somber, maar ook hoopvol.

Richard werd al jaren met een zeldzame vorm van kanker geconfronteerd. Er waren fases, waarin alles goed was, maar er waren ook tijden, waarin alles erg en zelfs dramatisch werd. Als alles goed was, waren wij ervan overtuigd, dat het deze keer wel goed zou blijven. Als de kanker terug kwam, deden wij er alles aan, om het te helen.

Wij wilden niets uitsluiten, en zo werkten wij in de loop der tijd met artsen en genezers op heel wat verschillende gebieden samen.

Zo kwamen wij dus in België terecht. Wij probeerden altijd op die momenten, dat er iets ergs gebeurde, er iets moois tegenover te zetten (een beetje balans is wel lekker). Ik wist, dat er in de buurt een mooie vlindertuin was, en daar gingen wij heen.

De glazen koepel was inderdaad prachtig en wij beleefden er magische uren. Ik had een fel gekleurd truitje aan en toen ik stilletjes op een bank zat, kwam een grote vlinder op mij zitten. Een andere vlinder ging op Richards hoofd zitten en hij zei later, dat het een heel gek moment was, omdat hij de wind van zijn vleugels gevoeld en gehoord had.

Plotseling zag ik onder een rododendronstruik een mollige muis, die met grote ogen naar boven keek. We moesten er zeer om lachen, want je kon het grappige diertje bijna horen denken: Wat doe ik hier? Waar zijn *mijn* vleugels?

Toen wij s'avonds terug in ons tentje waren, kon Richard van de pijn niet slapen. Ik moest toen aan die kleine dikke muis denken en ik begon Richard dit verhaal te vertellen.

Pelzvlinders verhaal is vanzelf ontstaan en degenen, die Richard gekend hebben, zullen veel van zijn karakter in Pelzvlinder terug vinden.

Richard was niet iemand die snel opgaf. Toen hij een paar weken later werd geopereerd en net wakker was, was het eerste dat hij aan de arts vroeg: "Kan ik volgende week wel gaan snowboarden?"

De behandelende arts lachte toen alleen maar.

Richard deed hem versted staan, door een week later wel met zijn vriend de skipistes af te vliegen; ze hadden het onwijs naar hun zin.

Een tijd later moest Richard een bestralingstherapie ondergaan. Ik mocht hem niet opzoeken vanwege het gevaar van reststraling. Ik dacht toen weer aan Pelzvlinder en hoe grappig het verhaal geworden was. Ik sprak dus elke dag een nieuwe episode op band in en bracht die naar het ziekenhuis, zodat hij het kon beluisteren.

Het heeft ons veel geholpen in deze zware periode en wij zijn de kracht van het samen lachen nooit meer kwijt geraakt, ongeacht de situaties. Sindsdien is Pelzvlinder onze vriend gebleven. Vaak vertelden wij elkaar zijn nieuwste avonturen bij het kampvuur in de tuin.

Op een gegeven moment besloten wij, dat er eigenlijk een boek van moest komen. Richard maakte toen een paar schetsen van Pelzvlinder en ik begon wat pagina's te schrijven.

Als zo vaak, bleef het project na een tijdje weer liggen, omdat andere dingen zich aandienen.

Richard overleed in november 2004. Hij is maar 28 jaar geworden. Maar hij heeft alles in zijn leven gedaan wat hij wenste. En hoewel hij er graag nog veel langer mee doorgegaan was, had hij geen spijt en geen angst, toen hij ging. Hij was volledig vrij en er was alleen maar liefde.

Als zoiets je overkomt, vooral op zo jonge leeftijd (Richard was 17, toen men de kanker voor het eerst vaststelde) verandert dat alles in je leven én in het leven van de mensen die van je houden. Vooral de manier, hoe je tegen het leven aankijkt. Het is een proces van onbegrip, angst en ook woede over "hoe het leven en/of God zo onrechtvaardig kan zijn". Je wilt iemand de schuld geven, maar er is niemand.

Op een gegeven moment kom je erachter, dat je *altijd* een keuze hebt, zonder uitzondering. De keuze ligt in het perspectief dat je kiest. Je gedachten bepalen verder je eigen werkelijkheid. Je leert, dat de wetten van tijd maar beperkt geldig zijn, maar dat er andere dingen zijn, waarvoor geen beperkingen gelden.

Je leert je angsten onder ogen te zien en je stelt vast, dat niets, werkelijk niets zo erg is als de angst zelf. Zelfs de dood niet.

Je leert in het **Nu** te leven, zonder excuses en je dromen de ruimte te geven zodat ze uit kunnen komen. En het universum helpt je altijd, daar kan je zeker van zijn. Wel moet je hiervoor je controle dwang inleveren, het gevoel dat het oh zo belangrijk is om alles je eigen willetje op te leggen. Als je dat niet wilt loslaten, herken je vaak de cadeautjes van het universum niet.

En je leert, dat de magie van het leven de dynamiek is: als het vloeit, heb je duizend dromen en plannen. Op het moment dat je ook maar een fractie ervan gerealiseerd hebt, zijn er al weer duizend nieuwe bijgekomen. En daarom, heb ik van Richard geleerd, is elk moment dan ook een goed moment om te gaan.

Wat verbonden is, kan niet gescheiden worden, en wat waar is, kan niet bedreigd worden.

Door Richard los te laten, vind ik hem keer op keer terug in mijzelf.

In Pelzvlinder zit Richards moed, creativiteit, humor en heel veel liefde.

Ik hoop dat dit sprookje inspireert, om het leven voluit te omarmen.

De glazen tuin

De eerste zonnestralen schilderden diamanten kleurpatronen op groene bladeren en de lucht was gevuld met een bijna geluidloos geruis, net als honderden transparante vleugels.

Het leek een enorme bijeenkomst van grote fel gekleurde vlinders, die nog ietsje slaperig met hun vleugels fladderden om het laatste restje dromen eruit te schudden. Ze begroetten de nieuwe dag en bereidden zich voor op de dagelijkse nectar verzameling. Al gauw zoemde de tuin van alle bezigheden en de honingzwarte kelken van de tropische bloemen schommelden op het ritme van de vlinderdansjes.

Men zou denken dat er met al die bedrijvigheid flink heen en weer gegroet werd en men elkaar vriendelijk een beetje pestte. Maar dat was niet zo.

En dat had er niets mee te maken dat het menselijke oor de vlindertaal niet kan begrijpen. Uiteindelijk zijn wij hier midden in een sprookje en onbelangrijke dingen zoals vreemde talen doen er niet toe. Nee, het was zo stil omdat de vlinders elkaar helemaal niet groetten en ook voor de rest weinig te zeggen hadden. Ze waren obsessief bezig om zoveel mogelijk van de lekkerste nectar op te slaan - eenieder voor zichzelf. Ze vonden dit een uiterst serieuze zaak en zichzelf zeer serieuze wezens.

Dat kan niet, denk je? Vlinders zijn vrolijke wezens en helemaal niet serieus? Nou, over het algemeen klopt dat natuurlijk. Misschien was dit bepaalde vlindervolk anders. En misschien kwam dat doordat de tuin waarin ze woonden niet zó maar een tuin was. Deze tuin was kunstmatig aangelegd onder een glazen koepel, waarin men met behulp van warmte een tropisch klimaat had gecreëerd zodat de vlinders ook hier, in dit koude land konden overleven. De glazen tuin was in het hele land bekend en er kwamen veel mensen naar toe om zich te laten betoveren door de prachtige vlinders en de wonderbaarlijk geurende bloemen. Af en toe, als iemand met een bijzonder kleurrijk uiterlijk tussen de bloemen ging zitten, landde een van de moedigste vlinders op hem om te kijken, wat voor zeldzame plant dit zou kunnen zijn. Dat was altijd een magisch moment om heel stil van te worden.

De magie van deze tuin was bijna tastbaar voor de mensen die hier kwamen. De vlinders echter leefden hier al sinds generaties. Op het dagelijkse verzamelen van de nectar na en de rare creaturen die op hun twee benen iedere dag door hun rijk doolden, beleefden zij weinig nieuws. Er waren geen gevaren die zij moesten trotseren of andere verrassingen. Hun leven ging gewoon zijn gangetje. De oudsten van hen hadden vroeger in de avonduren spannende verhalen verteld. Terwijl regendruppels op de glazen hemel vielen, werd er met grote ogen en ingehouden adem naar geluisterd. Verhalen over stormen die niet meer ophielden en over gevleugelde helden die het avontuur tegemoet vlogen, om hun volk voor de ondergang te redden.

Nu kende bijna niemand meer de oude verhalen. Men praatte over het algemeen alleen nog, als het 'belangrijk' of 'nodig' was en hield zich verder met zijn eigen zaken bezig. Zodoende was de vlinderstam wel beleefd, maar voor de rest gesloten en soms zelfs een beetje wantrouwig geworden.

Nadat al een hele tijd het drukke geruis van vleugels te horen was, ritselde het plotseling in het dichte gebladerte van een enorme groene plant. Iets later schoof opeens een snuffelend harig neusje naar voren. Na een korte trilling van de snorharen kon men een zacht niezen horen. Daarop volgden een paar donkere knoepoogjes die slim maar ook een beetje angstig keken, en twee oortjes die alert luisterden. Het pelswezen deed een stapje uit zijn schuilplaats en keek om zich heen. Hoog boven zich zag hij het vertrouwde dagelijkse beeld: Fladderende vlinders die in onbereikbare hoogtes zweefden en weigerden om met hem te

praten, tenzij om een geintje over hem te maken. Voor de rest bleken zij in een hele andere wereld te leven dan hij.

Zachtjes zuchtend keek hij naar het pelsachtig gedeelte van zichzelf dat hij vanuit deze hoek kon bekijken. Hij was wel duidelijk anders dan de anderen. Maar dit was toch zeker geen reden om hem zó te negeren? Uiteindelijk hoorden zij toch allemaal bij dezelfde familie? En – sommige van hun waren ook wat kleiner of groter dan de anderen, een beetje dikker of dunner. Sommige waren geel of blauw getekend of fel gekleurd en hij had dus een pels. Nou en?

Nou ja, en – hij kon niet vliegen. Dat, dat moest hij toegeven, was écht een groot verschil. En dat was nou juist wat hem zo mateloos deprimeerde.

Hij herinnerde zich zwaarmoedig alles dat hij al geprobeerd had, om zijn misère te verhelpen: Bijvoorbeeld toen hij het uiteindelijk opgegeven had om iemand om vlieglessen te vragen. Blijkbaar wilden zij hem niet helpen.

Dus probeerde hij 'learning by doing'.

Elke dag klom hij naar het hoogste punt van de tuin en observeerde de anderen bij het vliegen. Hij probeerde zich ieder detail van de bewegingen in te prenten. Later, toen de anderen rustig sliepen, ging hij stiekem de hele procedure oefenen. Hiervoor zocht hij eerst een ideale startplaats, spreidde dan zijn pootjes en bewoog ze steeds sneller op en neer. Er gebeurde – niets. Niet eens een millimeter kwam hij van de grond.

Zijn tweede poging was al stukken wilder: hij probeerde direct vanuit het hoogste punt te starten of wel zich te laten vallen. Daardoor, dacht hij, zouden zijn 'vleugels' meer tijd hebben om snelheid te maken. Deze keer vloog hij precies zo lang als zijn val duurde. Behalve een hele hoop blauwe plekken bracht hem deze techniek geen nieuwe successen.

Hij besloot om een nieuwe fase van onderzoek te starten. Na een aantal dagen met herhaalde observatie van alle 'vlucht manoeuvre details' maakte hij op een nacht een wandeling. Daarbij probeerde hij zijn denkbeeldige vleugels te strekken. Hij beredeneerde dat misschien een van zijn hoofdproblemen was, dat hij zijn vleugels niet kon voelen. Dat maakte de coördinatie ervan natuurlijk enorm ingewikkeld. Helaas was hij er nog niet achter gekomen hoe de andere vlinders met dat probleem omgingen. Misschien klopten hun bewegingen gewoon instinctief? Toen de muis dit aan een voorbijvliegende vlinder vroeg, keek die hem zo verbaasd grinnikend aan dat hij bijna tegen een bananenboom botste. De bijna botsing hielp tenminste de onaangepaste lachbui om zeep, zeer tot tevredenheid van onze pelsachtige vriend, die nu zelf moest grienen.

Gefrustreerd trapte de kleine muis een steentje voor zich uit. Dat viel ietsje verderop in een meertje van licht waar het golven veroorzaakte. Verbaasd en nieuwsgierig haastte hij zich dichterbij dit fenomeen. Het was een klein plasje water, overgebleven van het gieten van de planten, waarin de bijna volle maan weerspiegelde. Pelzvlinder ging tot aan de rand en gluurde naar het kabbelende wateroppervlak. De golfjes kwamen tot rust en een gezicht met veel vacht keek hem aan. Geschrokken deed hij een stap achteruit.

Toen hij weer voorzichtig tuurde, keken zwarte oogjes net zo voorzichtig terug. Allebei legden zij hun hoofd schuin en wachtten af zonder zich te verroeren. Vervolgens hieven ze allebei een poot om elkaar aarzelend aan te raken. Op dat moment krulde het wateroppervlak opnieuw en de vreemdeling verdween.

Pelzvlinder deed zonder nadenken een grote stap achter de ander aan om hem terug te halen. De opwinding zorgde voor een behoorlijke knoop in zijn benen en hij viel languit in de waterplas. Toen hij druipend in het nat zat, had hij een inzicht.